

LENINA KAROGS

Iznāk kopš 1950. gada
29. marta
Maksa 3 kop.

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS
UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Nr. 98 (5947)
CETURTDIEN
1989. gada 17. augustā

Raža šogad nenāk viegli

Rūpju šajās dienās bez gala arī K. Marksa kolhozā Valdes priekšsēdētājs Jānis Podskočis sūdzas, ka jālavierē starp lietus mākoņiem un līdz apkūlībām vēl tālu. Bet raža jādabū no lauka nost par katru cenu — to saprot visi. Kā to izdarīt? Tas, protams, lielā mērā atkarīgs gan no darbu vadītāju apsvēdīguma, gan no kombainieru amatprasmes.

Saku: varbūt Pelēču pusē iekavējuši ražas novākšanas sākumu, varbūt plaujas konveijers ir griezies pārāk lēnām, ja šobrīd, kad auzas plaujamas, vēl krietni daudz nenovāktu, saules un lietus izbalinātu pelēku rudzu tīrumu gaida plāvējus? Izrādās, ka graudaugu novākšana K. Marksa kolhozā sāka vienā no pirmajiem rajonā. Bet, tiesa kas tiesa, pirmās plaujas nedēļas karstumā kāds kombains uz brīdi bija apstājies. Daudzi tīrumi akmeņaini, kalnaini, tāpēc kombaini nereti iziet no ierindas.

Kolhozā ir 10 kombaini — visi Savienībā ražotie. Rezerves daļas atrodas «Lauktechnikā». Dabiski, ka šādā gadījumā aizkeršanās pie remontdarbiem bija un būs. Kombainieri ir neapmierināti, jo dažkārt šie darbi tiekot veikti nekvalitatīvi un pavirši. Protams, K. Marksa kolhozs nevar lepoties tikai ar jauniem kombainiem. Jāizmanto arī vecās «Nivas», tāpēc remontiem un pielabošanas darbiem efekts nav nekāds lielais.

Otrs būtisks iemesls, kas, varbūt, arī iekavēja graudaugu novākšanu, ir mehānizatoru kadri. Jā, šogad kolhozā strādā daudzi jauni kombainieri. Partijas sapulcē, kur sprieduši par ražas novākšanu, izteikts priekšlikums, ka sesties pie kombainu stūres jālūdz pieredzējušākie. Bet kolhoza vadība un galvenais agronomos Osvalds Kuršītis uzskatīja, ka jāļauj iestrādāties arī jaunajiem.

Plānoto 24,5 centneru vietā no hektāra ievāc vairāk nekā 27. Tiesa, ražīguma ziņā lauki ir ļoti atšķirīgi. Pirmajā iecirknī, kuru vada Irēna Brice, iekūlums ir aptuveni 32 centneri no hektāra, bet otrajā ražošanas iecirknī — vairs tikai 20,8. Šāda starpība nav tikai šogad, tā bijusi arī agrāk. Kalnainie tīrumi ir viens no tās iemesliem.

Grūti sokas arī līnu novākšana. Aizvadītajā nedēļā saimniecība valstij nodeva 23 tonnas šķiedras. Līni sola labu ražu, bet trūkst darba roku, lai tos novāktu ātri un bez zudumiem.

A. ILJINA

● ATTELOS: Valentīns Paukste (apakšējais attēls) par kombainieri strādā pirmo sezonu, pagaidām visbagātākais kūlums ir viņam; visu savu darbu mūžu ar tehniku saistījis Kazimīrs Soms (augšējais attēls). Kopš 1948. gada — traktorists. Lemēģinājis «roku» arī uz kombaina.

J. SILICKA foto

Cilvēks un viņa darbs

Kopējās rūpes

Tā sagadījies, ka šie divi pusmūža vīri — Nikolajs Buligins un Vladimirs Ūbelis — strādā gandrīz jau divdesmit gadus zem viena jumta. Pie tam vēl — abi brigadierī. Jā, tā nu tas ir, ka Līvānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas remontdarbnīcas un kompresoru stacija atrodas vienā ēkā. Nikolajs Buligins ir remontatslēdznieku un darbnīcu brigadieris, bet Vladimīra Ūbeļa pārziņā — kompresoru stacija un tās apkalpojošais personāls. Kuram no viņiem vairāk darba, atbildības? Domāju, ka gan Nikolajam, gan Vladimīram tā visa pietiek. Vienmēr savlaicīgi atklāt un novērst defektus iekārtu darbā — abu brigadieru kopējās rūpes. Un tādēļ ir arī panākumi, jo rūpnīca ražošanas uzdevumus vienmēr pārsniedz.

Uz Līvānu eksperimentālo biokīmisko rūpnīcu Buligins atnāca 1969. gadā. Visu šo ilgo laiku viņš strādāja 1. līzīna ceha remontdarbnīcā par virpotāju. Pat nesaskaitīt, cik pa šiem gadiem izvīrēti, cik dažādu rezerves daļu gan sūkņiem un ventīļiem, gan tilpnēm un citām iekārtām. Desmitiem tonnu metāla serdeni pārveidoti par nepieciešamajām detaļām.

Divus gadus vēlāk savas darba gaitas eksperimentālajā biokīmiskajā rūpnīcā sāka arī Vladimīrs Ūbelis. Darba lauks Vladimīram atradās uzņēmuma kompresoru stacijā. Arī šeit darbs, tāpat kā Nikolajam pie virpas, nebija no vieglajiem. Vladimīra pārziņā — astoņi jaudīgi kompresori, no kuriem vidēji septiņi strādā, viens rezervē. Vairu iedomāties, kas kompresoru iecirknī ir par elles troksni, ja tikai viena kompresora jauda ir aptuveni 7800 kubikmetri gaisa stundā. Pie tam, lai rūpnīcā, kur ražo līzīnu, noritētu sekmīga fermentācija, jāseko uz ceļiem padotā gaisa spiedienam, kurš grozās no 2 līdz 2,5 atmosfērām.

Pagājušajā gadā Vladimīru Ūbeli kolektīvs ievēlēja par kompresoru stacijas brigadierī. Mazliet vēlāk arī Nikolaju Buliginu atslēdznieku brigāde vienbalsīgi ievēlēja sev par «šefu». Un tā gandrīz vienā laikā uz rūpnīcu atnākušie vīri tāpat vienā laikā kļuva par brigadierīem. Liktena ironija? Varbūt arī tā. Tomēr, manuprāt, tas viss noritā likumsakarīgi, jo abi ir centīgi gan darbā, gan aktīvi rūpnīcas sabiedriskajā dzīvē.

Jāpiebilst, ka Nikolajs pēc tautības ir krievs, bet Vladimirs — latvietis. Pavaicāju: kā jūs šeit abi zem viena jumta sadzīvojat? Vai nav kādu nacionālās saskarsmes konfliktu? Nikolajs Buligins atbildēja: «Mēs šeit gandrīz divus gadus desmitus esam roku rokā. Viens otram palīdzam ne vārdos, bet gan darbos. Es neredzu nekāda iemesla ar Vladimīru strīdēties, jo ļoti pārvaldu kā savu dzimto valodu, tā arī latviešu valodu. Ja jau dzīvo Latvijā, tad ir jāciena latviešu tautas vēsture, kultūra un valoda.»

«Tik tiesām,» piebilda kompresoru stacijas brigadieris Vladimirs Ūbelis, «mums nav ko dalīt. Mūsu abu brigādēs ir gan latvieši, gan krievi, bet konfliktu nekad nav bijis. Darba jautājumos, protams, mēs strīdamies un vienmēr atrodam kopīgo ceļu, bet nacionālās saskarsmes ziņā pie mums viss ir labi.»

Brigadierīem piemīt ļoti šodienīgs sarunas stils. Viņi uzmanīgi ieklausās, cenšas saprast, ar taktisku jautājumu kādreiz iebilst. Droši vien šī prasme radīt labvēlīgu atmosfēru un uzticēšanos, pastāvīgi paplašināt draugu pulku, ir abu brigadieru rakstura būtība. Šāds stils izveidojies, kā abi atzīstas, tāpēc, ka rūpnīca jau sen kļuvusi par viņu dzimtajām mājām. Doma par pāriešanu citā darbā ne Vladimīru, ne Nikolaju nav urdījusi.

«Pašlaik vissvarīgākais ir dot cilvēkiem iespēju just, ka viņi ir saimnieki savā rūpnīcā,» saka Nikolajs Buligins. Kā pats nojautu, abos brigādes kolektīvos valda īpaša vienotība un atbildības izjūta par kopīgi darāmo, par darbu, kas tik ļoti nepieciešams rūpnīcai.

Raugoties uz pušiem un meitenēm, kuri atnāk strādāt uz eksperimentālo biokīmisko rūpnīcu, Nikolajs un Vladimirs atceras sevi — vienkāršus vīrus, kurus rūpnīcas korpusi uzņēma drūmi un atturīgi. Par laimi apkārt izrādījās atsaucīgi cilvēki, iemācīja mīlēt savu profesiju.

Jā, tā nu ir sanācis, ka Nikolaja Buligina un Vladimīra Ūbeļa domas gan darbos, gan vārdos sakrīt pilnīgi. Darbs rūpnīcā un jaunās paaudzes problēmas ir abu brigadieru kopējās rūpes.

A. KĀRŠENIEKS

TURPMĀK MŪSU LAIKRAKSTĀ

● Sestdien sāksim publicēt mūsu novadnieka, filozofijas zinātnu doktora Pētera Zeiles asociatīvas pārdomas par Molotova — Ribentropa pakta sekām un 1940. gada jūnijā — augusta notikumiem Latvijā, kuras autoram radušās, lasot tā laika presē publicētos materiālus.

Veidojas sadarbība

No vizītes Bulgārijas Tautas Republikas galvaspilsētā Sofijā atgriezušies Līvānu stikla fabrikas direktors Jevgeņijs Skreivers un ceturtā ceha priekšnieks Daumants Pfafrods. Šī vizīte noslēdza saraksti starp uzņēmuma optisko vadu ražotājiem un bulgāru firmu «Inkoms» (firma nodarbojas ar elektronikas problēmām).

Bulgārijas speciālistus ieinteresējis pie mums ražotais optiskais kabelis ciparu datu un radiosignālu pārraidīšanai lokālajos sakaru tīklos. Bulgārijā to uzskata par vislabāko gatavu sistēmu radišanai. Perspektīvā ar kopīgu produkciju plānots iziet gan Savienības, gan aizrobežu tirgū. Jo vairāk tā-

pēc, ka firma «Inkoms» strādā saskaņā ar SEPP programmām.

Nedēļu ilgais komandējums noslēdzās ar iepriekšējas vienošanās parakstīšanu par optisko sistēmu izstrādi. Bet rudenī, kad abas pušes būs veikušas jau zināmu darbu, reāls kļūs komerciālais līgums par sadarbību. Turklāt ne tikai ražošanas, bet arī zinātnisko izstrādņu ziņā.

Un visbeidzot — lietišķā sadarbība dos iespēju plašāk ieviest šķiedras optiku mūsu valstī. Šajā ziņā, jāatzīst, mēs esam pamatīgi atpalikuši.

I. IVANOVA

